

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΖ'

Ἡ ἔναρξις τῆς δίκης αὐτῆς ἀνεμένετο μετ' ἀνυπομονησίας· αἱ ἐφημερίδες εἶχον κρατήσει ἀγρυπνον τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ δημοσιεύσει τὰς διαφόρους τῆς ἀνακρίσεως φάσεις. Ὑπέσχοντο ἤδη νὰ δημοσιεύσωσιν ἐστενογραφημένα καὶ τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης.

Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς 13ης Σεπτεμβρίου, τὰ περίεξ τοῦ Κακουργοδικείου ἦσαν κατελιημμένα ὑπὸ πυκνοῦ πλήθους· ἀλλ' ἅμα αἱ θύραι ἠνεώχθησαν, μόλις τὸ τρίτον τῶν περιέργων ἐκείνων ἠδυνήθη νὰ εὔρη θέσιν ἐν τῷ διὰ τὸ κοινὸν προωρισμένῳ διαμερίσματι. Οἱ λοιποὶ ἠναγκάσθησαν νὰ μείνωσιν ἐκτὸς ἢ διελύθησαν βραδέως· αἱ ἰδιαιτέρας θέσεις ἅπασαι εἶχον καταληφθῆ, τὸ πλεῖστον ὑπὸ κυριῶν. Εἶχε γίνεαι τόσος λόγος περὶ τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς τοῦ κατηγορουμένου! Ἐκτὸς τούτου ἀνεμένον ἐξομολογήσεις ἤρωσ δυστυχῆς, παράφορος, ὀλέθριος. Περὶ τὴν δεκάτην, τὸ δικαστήριον κατέλαβε τὰς ἑδρας του. Ὁ κύριος Γλαβὼν κατέλαβε τὸ ἐδῶλιον τῆς ὑπερασπίσεως, πλεῖστοι δὲ δικηγόροι παρεκάθητο πλησίον του.

Ὁ κατηγορούμενος εἰσήχθη.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχε προῖδει τὴν στιγμήν αὐτὴν· ἤθελε νὰ ἐμφανισθῆ ἡσυχος, ἀξιοπρεπῆς. Ἀλλ' ἐξελθὼν αἴφνης ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, ὅστις χρησιμεύει ὡς διάβασις εἰς τοὺς κατηγορουμένους, καὶ αἰσθανθεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ βλέμματα συγκεντρούμενα καὶ βαρύνοντα ἐπ' αὐτοῦ, ἠ ἀταραξία του τὸν ἐγκατέλιπε καὶ μετέβη, ὡς ἠδυνήθη, ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων, εἰς τὸ δι' αὐτὸν προωρισμένον ἐδῶλιον.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἔκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Λαυρέντιος ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς.

Μετὰ τινὰς ἐρωτήσεις, ἀναγκαίας διὰ τὴν ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῆς ταυτότητος τοῦ κατηγορουμένου, ὁ πρόεδρος προσεκάλεσε τρεῖς ἐνόρκους καὶ ἐκλήρωσε τοὺς μέλλοντας νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν δίκην.

Εἶτα ὁ γραμματεὺς ἀνέγνω πρῶτον τὸ βούλευμα τοῦ συμβουλίου, παραπέμποντος τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ πρὸ τοῦ Κακουργοδικείου, καὶ δεύτερον τὸ κατηγορητήριον τοῦ εἰσαγγελέως.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προκαταρκτικῶν τούτων διατυπώσεων, προέβησαν εἰς τὴν κλήσιν τῶν μαρτύρων, οἵτινες ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἀπεσπάρθησαν ἐκ τῶν διὰ τὸ κοινὸν προωρισμένων ἐδῶλιων καὶ

ἐτοποθετήθησαν πρὸ τῶν δικαστῶν μεταξύ τῶν ἐνόρκων καὶ τοῦ κατηγορουμένου· εἶτα, τῇ διαταγῇ τοῦ προέδρου, ἀνεχώρησαν, ὀδηγούμενοι ὑφ' ἐνὸς κλητῆρος, εἰς ἰδιαιτέραν αἴθουσαν.

Ἡ τάξις, κατὰ τὴν ὁποίαν ὄφειλον νὰ καταθέσωσιν, ἦτο σπουδαία καὶ ἐτηρήθη ἀκριβῶς. Ἐπρεπε τὸ ἔγκλημα ν' ἀναπτυχθῆ βαθμηδὸν καὶ ἐκτυλιχθῆ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐνεργείᾳ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐνόρκων.

Τὰ πλεῖστα ἀποσπάσματα τῶν ἀνακρίσεων, ἅτινα ἐγνωρίσαμεν ἤδη, μᾶς ἀπαλλάσσουσι τοῦ κόπου νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα λεπτομερῶς τὰς διαφόρους ταύτας μαρτυρίας, ἄλλως τε ἅπασαι, πλὴν ἀσημάντων μεταβολῶν, ὑπῆρξαν ἐπανάληψις τῶν ἐγγράφων καταθέσεων.

Ἡ πρώτη σειρά ἐβεβαίωσε τὰς ἔξεις τῆς κυρίας Δαλισιέ, τὰς μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς σχέσεις τῆς, τὴν ὑπ' αὐτῆς, τὴν ἐσπέραν τῆς ἐννάτης, πραγματοποιήσιν τῆς ποσότητος τῶν δέκα χιλιάδων φράγκων, ὅλας τὰς κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα παρατηρηθείσας περιστάσεις· τὴν ἐπαύριον, τὴν κατοικίαν ἐκείνην κεκλεισμένην καὶ ἄφρων ὡς τάφος· τὰς ὑποφίας τῶν γειτόνων, τὴν ἀφίξιν τῆς ἀστυνομίας, τὰς πρώτας παρατηρήσεις, αἰτινες ἅπασαι ὑπεδείκνουν ὡς δολοφόνον τὸν Λαυρέντιον.

Ἀλλὰ πῶς ὁ Λαυρέντιος ἠδυνήθη νὰ διαπραξῆ τοιοῦτο κακούργημα; Ἐξηρηνήθησαν ἅπαντα αὐτοῦ τὰ προηγούμενα, ἀκόμη καὶ μικρὰ τινὲς ἔρις συμβᾶσα εἰς τὸ Λύκειον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφάνη βίαιος καὶ ὀξύθυμος. Οἱ παλαιοὶ αὐτοῦ συμμαθηταί, οἱ φίλοι του, οἱ λοιποὶ οἱ γνωρίζοντες αὐτόν, οἱ δανεισταί του, ἐξητάσθησαν. Ἠναγκάσθη ὁ δυστυχῆς ν' ἀκούσῃ ἐρωτήσεις, αἰτινες ἔκαμνον τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ, ὡς ἐκείνη λ. χ., τὴν ὁποίαν ἀπῆθυσαν πρὸς τὸν κύριον Ὀρνέλ: «Δὲν σὰς ἐφάνη ποτὲ ὅτι ὁ τρόπος τοῦ παίζειν τοῦ κατηγορουμένου ἦτο ἄτακτος καὶ ὄχι ἐντιμος;» Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἄλλως τε, ὁ κύριος Ὀρνέλ ἔσπευσε ν' ἀποκριθῆ: ὄχι.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν σημειώσεων τῆς Γρενόβλης, αἰτινες ἀφόρουν τὸν Δαλισιέ, πᾶν τέρμα, συνείπουν εἰς τὸ νὰ συμπληρώσῃ τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀνακρίσεως καὶ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Λαυρέντιος ἦτο ἰκανὸς νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς ἐγκληματικὰς εἰσηγήσεις.

Ἦδη πῶς καὶ κατὰ ποίαν ὥραν τὸ ἔγκλημα ἐξετελέσθη;

Ἠκροάσθησαν τοῦ κυρίου καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καφενεῖου τῆς Λίλης, τοῦ θυρωροῦ τῆς ὁδοῦ Γραμόν, τοῦ Φραγκίσκου, τοῦ κυρίου Δουράλ καὶ τοῦ κυρίου δὲ Μερράκ, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν κατηγορούμενον μεταξύ τῆς μιᾶς καὶ τέταρτον καὶ μιᾶς καὶ ἡμισείας ἐπὶ τῆς λεωφόρου τῶν Ἴταλῶν.

Ὁ κύριος Γλαβὼν ἀπῆθυσεν πλείονας ἐρωτήσεις εἰς ἕκαστον τῶν μαρτύρων τούτων. Γνωρίζομεν ὅτι τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ μέσον τῆς ὑπερασπίσεως συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Λαυρέντιος δὲν ἠδύνατο

νὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ κακὰ τὴν στιγμήν τῆς δολοφονίας. Παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Μερράκ πρὸ πάντων ἠθέλησε νὰ ἐπιτύχῃ θετικὴν βεβαίωσιν· ἀλλ' ὁ μάρτυς οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ αὐτὴν ἀρκεσθεῖς εἰς ἐκφράσεις ἀμφιβόλους.

Εἶτα κατέθεσαν οἱ πραγματογνώμονες. Ὁ ἰατρός Σεριζὲ περιέγραψε διὰ μακρῶν τὴν αὐτοψίαν ἣν εἶχεν ἐνεργήσει ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς κυρίας Δαλισιέ· ὑπέδειξε τὴν φύσιν καὶ τὰς διαστάσεις τῶν πληγῶν· τὰς παρέβαλε μετὰ τῶν τῆς Μαριέττας καὶ συνεπέραναν ὅτι αἱ πληγαὶ ἐκεῖναι κατηνέχθησαν ὑφ' ἐνὸς καὶ μόνου ὄπλου, ἐγχειριδίου, ἀκριβῶς ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ θήκη κατεσχέθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαυρεντίου.

Ἐφ' ὅσον ἀνεπτύσσοντο αἱ μαρτυρίαι καὶ αἱ ἐκθέσεις αὐταί, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθεῖαν, ἠσθάνοντο οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἐνόρκοι. Ἡ πεποίθησις ἀπάντων ἐσχηματίζετο ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐνοχῆς· τοῦτο κατεφαίνετο ἐκ τῆς στάσεως καὶ τοῦ σοβαροῦ μελαγχολικοῦ καὶ βεβιασμένου αὐτῶν ὕφους!

Τὸ κοινόν, ἐφαίνετο οὐχ ἦττον ἀδιάφορον, καὶ αἱ ἐντυπώσεις αὐτοῦ, τὰς ὁποίας δὲν ἐδίσταζε νὰ ἐξωτερικεύῃ, ἦσαν ἐπίσης δυσάρεστοι. Ὅτε ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦτο τῆς αἰθούσης, ὁ Λαυρέντιος συνήντα βλέμματα πλήρη ἀγανακτήσεως καὶ ἀπειλητικά, πρὸ τῶν ὁποίων ἠναγκάζετο νὰ καταβιάζῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκαστὴν καταθέσιν παρηκολούθει ἀπαίσιος ψιθυρισμός. Οὐδὲν διέκριεν, ἀλλ' ἐμάντευε τοῦτο ἐδήλου:

— Ἀλλ' εἶνε αὐτός!

— Εἶνε προφανές. Πρὸς τί ὄλαι αὐταὶ αἱ διατυπώσεις.

— Ἄς τὸν καταδικάσουν!

Ἐν τούτοις, ἡ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα μάρτυς, ἡ Μαριέττα, δὲν εἶχεν ἀκόμη προσκληθῆ· ἡ κατηγορία ἐπιτηδεῖως ἐπεφυλάξατο αὐτὴν εἰς τὸ τέλος.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου, ζωνρὰ περιεργείας κινήσις παρήχθη εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν. Ἐκαστος ἠνορθώθη ὅπως ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ μετ' ὀλίγον ἢ σιωπῇ βαθμηδὸν ἐπανῆλθεν.

Ἡ Μαριέττα παρουσιάσθη ἦτο παχεῖα κόρη, φρικῶδως παραμεμορφωμένη ὑπὸ τῆς βαθείας οὐλῆς, ἣτις ἐχώριζεν ἐγκαρσίως τὸ πρόσωπον. Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς φρικίασι οἴκτου κατέλαβεν ἄπαντας· μόνη ἡ φρικώδης αὐτῆς πληγὴ κατηγόρει καὶ ἔκραζεν ἐκδίκησιν. Ἡ Μαριέττα προέβη βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς καὶ ἔστη πρὸ τῶν δικαστῶν.

Ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστῶν ὁποία θὰ ἦτο ἡ κατάθεσις τῆς. Ὁ πρόεδρος ἤρξατο ἐρωτῶν αὐτὴν μετ' ἐπιμονῆς τινος, ἂν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος εἶχε αἰτίαν τινὰ μίσους, ἀπέχθειάν τινα κατὰ τοῦ Λαυρεντίου.

— Ἐγώ, εἶπε, διατί νὰ τὸν μισῶ; Δὲν μοὶ ἔκαμε ποτὲ τίποτε. Ἀλλὰ ναί, τὸν ἐμίσουν, τὸ ὁμολογῶ, διὰ τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποία ἐπροξένει εἰς τὴν ἀγιωτέραν γυναῖκα καὶ τὴν καλλιτέραν μητέρα...

Καί ἤρξατο διηγούμενη ὅσα συνέβησαν ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς ἐνάτης πρὸς τὴν δεκάτην Ἰουλίου. Τὴν καταθέσιν ταύτην γινώριζε ὁ ἀναγνώστης, διότι ἐξεθέσασμεν αὐτὴν ἤδη. Ὅσα ἤδη ἐβεβαίωσεν καὶ πρὸ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ Πομίου, ἐπανελάθεν ἐνώπιον τῶν κηδιστῶν μετὰ πλείονος γαλήνης, ἀλλὰ μετὰ τῆς αὐτῆς βεβαιότητος καὶ πεποιθήσεως.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ κατήγορος αὕτη φωνὴ ἀντήχει ὡς θανατικὴ ἀπόφασις.

Ὁ κατηγορούμενος ἐταράσσεται ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, στηρίζων ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

— Τέλος, εἶπεν ὁ πρόεδρος, εἶσαι βεβαία ὅτι ἀνεγνώρισες τὸν κατηγορούμενον; Παρατήρησέ τον καλὰ.

— Ἄν τὸν ἀνεγνώρισαι! εἶπε μειδιῶσα, καὶ τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ἐξέφραζε τι τὸ ἀπαίσιον. Στρεφομένη δὲ πρὸς τὸν Λαυρέντιον:

— ὦ! νὰ τον! ἐνδεδυμένος καθὼς ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶπεν.

Ἐνταῦθα ὁ Λαυρέντιος δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Μαριέττα, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ὀδυνηρᾶς καὶ ἰκετευτικῆς, σὲ ἐξορκίζω, συλλογίσου... Γνωρίζεις καλὰ ὅτι εἶνε ἀδύνατον... ἀπατάσαι...

— Ἀπατῶμαι! εἶπε χλευαστικῶς μειδιῶσα. ὦ! ὁ ἄθλιος!... Ἐνόμιζες ὅτι θὰ ἐφόνευες καὶ ἐμέ, ἡλιπίες ὅτι δὲν θὰ ἤμπορῶσα νὰ ὀμιλήσω, αἰ; Χάρις τῷ Θεῷ ἔζησα. Ἄ! δὲν σὲ ἀνεγνώρισαι!... Ναί, γνωρίζω, εἶχες καταϊβάσει τὸ καπέλο ὡς τὰ μάτια σου. Ἄλλ' ἐνθυμήσου λοιπόν! ὅταν ἐπετάχθης ἀπὸ τὴν γωνίαν καὶ ὄρμησες κατ' ἐπάνω μου, τὸ φῶς, τὸ ὅποτον ἐκρατοῦσα, σοῦ ἐφώτισε τὸ πρόσωπον... Ἐκατάλαβες τότε ὅτι σὲ ἀνεγνώρισαι, ἀφοῦ μὲ ἐκτύπησες μὲ τὸ σπινθῆρα.

Ἐξηκολούθησεν οὕτω ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Ὁ Λαυρέντιος εἶχε καταπέσει ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, σχεδὸν λιποθυμῶν. Ὁ κύριος Γλαβῶν, κύπτων πρὸς αὐτόν, ἐζήτει νὰ τὸν ζωογονήσῃ ἐπαναλαμβάνων:

— Θάρρος!

ΛΗ'

Ἡ βιαία αὕτη καταδρομὴ τῆς Μαριέττας παρήγαγεν εἰς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀρκετὴν κατάπληξιν. Μετ' ὀλίγον πανταχόθεν ἤκουσθησαν ψιθυρισμοί, πλήρεις ἀγανακτικῆς, μανιώδεις, ἀπελπιστικοί. Ἡ συνεδρίασις πράγματι διεκόπη ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ εἰς μάτην οἱ κλητῆρες ἐπέβαλλον σιγὴν. Τὸ κοινὸν ἠδιαφόρει περὶ τοῦ τέλους τῆς δίκης. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἤδη γνωστὸν: Θανατικὴ ἀπόφασις. Διὰ τὴν δὲν τὴν ἀπήγγελλον πάραυτα καὶ ἄνευ περαιτέρω διατυπώσεων;

Ὁ Λαυρέντιος ἐπτοημένος, συντετριμμένος, οὐδὲν ἤκουσεν ἐκ τῶν πενθίμων ἐκείνων ψιθυρισμῶν. Ἐφάνετο ὅτι εἶχεν ἀπω-

λέσει τὴν συναίσθησιν τῆς θέσεώς του καὶ ἐψιθύριζε μηχανικῶς:

— Τετέλεσται. Ναί, τετέλεσται!

— Σύνελθε! τῷ εἶπεν ὁ δικηγόρος του, σεῖων ζωηρῶς τὸν βραχίονά του ἔχε καρδιάν!... Ὑπάρχει ἀκόμη ἐδῶ εἰς, ὁ ὅποιος πιστεύει εἰς τὴν ἀθωότητά σου... εἶμαι ἐγώ, καὶ ἴσως, εὐτυχῶς, πείσω τοὺς δικαστάς σου.

Ὁ Λαυρέντιος κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως ἀνεγερθῆ, ἀλλ' ἡ ἐνεργητικότης, ἣν ἠθέλησε ν' ἀνακτήσῃ τὸν ἐγκατέλιπε: τὸ βλέμμα του ἦτο νεκρὸν, ἀπλανές, καὶ ἀνέλαβε μόνον ὅτε ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς Πουλχερίας.

Ἐννόησεν ὅτι ἡ ἀθλία ἐκείνη τοῦ ἐγχειριδίου στρεψοδικία θὰ ἐπανελαμβάνετο καὶ πάλιν, ἀνωφελῶς ὅμως: ὁ πρόεδρος θὰ ἐπέμενεν ἡ δὲ Πουλχερία θὰ ἠρνεῖτο μετ' ἐπιμονῆς παραδόξου, ἐνοχοποιούσα ἀνωφελῶς ἐαυτὴν διὰ τῆς ἀρνήσεώς της...

Ὁ Λαυρέντιος ἀνήγειρε τοὺς ὤμους μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ὀργῆς.

Ἐν τούτοις ἡ Πουλχερία προέβη ἤσυχος καὶ ἀπαθῆς πρὸ τῶν δικαστῶν. Ἡ ὠχρότης της καὶ ἐλαφρὸς τρόμος ἐδείκνυον μόνον τὴν συγκίνησιν καὶ τὰς προσπαθείας, ἃς κατέβλαπεν ὅπως τὴν ὑπερνικήσῃ.

Ἡ παρουσία της ἐπανεῖδωκε ζῶν εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, ὁ δὲ Λαυρέντιος ἤκουσε νὰ ψιθυρίζωσιν:

— Εἶνε ἡ ἐρωμένη του.

— Σιωπῆ! ἀνέκραξεν ὁ κλητῆρ.

Ὁ πρόεδρος ἠρώτησε τὴν Πουλχερίαν τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὰς λοιπὰς αὐτῆς ιδιότητας, εἶτα τὴν προσεκάλεσε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ πως αὐστηρᾶς νὰ κατακνήσῃ καλῶς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ὄρκου, ὃν ἐμελλε νὰ δώσῃ.

Ἐνταῦθα ὁ Λαυρέντιος ὑποχωρῶν εἰς ἀπερίσκεπτον ὄλως παραφορὰν, ἀπηλιπόμενος καὶ παράφρων ἠγέρθη.

— Ἰδοὺ ὠραία σύστασις, ἀνέκραξεν, ἠδύνασθε νὰ τὴν παραλείψετε, κύριε πρόεδρε. Θὰ ψευδορκήσῃ, σὰς βεβαίω.

Καταλαμβάνει τις τὴν ἐκπληξιν, ἣν παρήγαγον αἱ λέξεις ἐκείναι. Ἡ Πουλχερία ἐφρικίασε καὶ ἀπεμακρύνθη τρέμουσα.

Ὁ κύριος Γλαβῶν κύψας ζωηρῶς πρὸς τὸν πελάτην του τῷ εἶπε:

— Τί ἔχεις; ἀλλὰ καταστρέφεις, δυστυχῆ!

— Ἄφετέ με! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετ' ἀνυπομονησίας.

Ὁ πρόεδρος διέταξε τὸν Λαυρέντιον νὰ ἐγερθῆ, καὶ νὰ πλησιασῇ.

— Τί σημαίνουν οἱ λόγοι αὐτοί; Ἐξηγηθήτε, ἀνέκραξε.

— Θεέ μου! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ ἀδιαφορίας ὑπερηφάνου καὶ ἀγερώχου, μὲ ἐνοήσατε, κύριε πρόεδρε, νομίζω. Δὲν θέλω νὰ ὑπάρξουν ἐδῶ ὑπεκφυγαὶ καὶ ἀσάφεια... ἐθυσίασθην, τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ πρέπει τοῦλάχιστον ὅπως ἡ ἀτιμος μηχανορραφία, τῆς ὁποίας εἶμαι τὸ θῦμα, καταστῆ ἐντελῶς γνωστὴ. Κύριοι ἔνορκοι, ἔχετε ἀναμφιβόλως πολλὰς ἀποδείξεις ὅπως μὲ καταδικάσθητε ἀλλ' ἐὰν τυχόν

σὰς ζητήσω μίαν, ταύτην σὰς φέρω ἐγώ καὶ σὰς τὴν παραδίω εὐχαρίστως. Τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ὅποιον ἐχρησίμεισε διὰ τὸ ἐγκλημα, εἶχε μείνει εἰς τὰ ἐνδύματα τῆς Μαριέττας, ἔπεσε πλησίον τῆς κλίνης της... καὶ ἡ κόρη, ἡ ὁποία εὐρίσκετο ἐκεῖ, καὶ τὸ ἔκρυψεν. Ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ἠρνήθη τοῦτο, καὶ παρὰ τὰς ἐξορκήσεις σας, κύριε πρόεδρε, θὰ ἠρνεῖτο ἀκόμη ἐξ ἀφοσίσεως, πρὸς ἐμέ. Τὴν εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐπιορκήσῃ καὶ ἐνοχοποιηθῶ περισσότερο... Λοιπόν, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Πουλχερίαν, ἔχεις τὸ ἐγχειρίδιον αὐτό, δεῖξέ το.

Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ προσδοκία ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἡ Πουλχερία, προκληθεῖσα οὕτω, ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀναπολόγιστος καὶ ἄφωνος, εἶτα ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὅχι... δὲν τὸ ἔχω.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος δὲν τὸ ἔχεις... Σὺ δὲν ἤλθες εἰς τὴν φυλακὴν καὶ μοι ἐνεπιστεύθης ὅτι ἤθελες ὑποστῆ μύρια βάσανα μᾶλλον, παρὰ νὰ τὸ παραδώσῃς.

— Δὲν ἦτο ἀληθές! ἐκαυχώμην δι' ἀφοσίωσιν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἤμην ἱκανή, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα μοι ἐπήλθε κατόπιν τῶν ἀνακρίσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστην.

— Οὕτω λοιπὸν δὲν εἶνε ἀληθές, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, λυποῦμαι διὰ τοῦτο, κύριοι! τόσῳ τὸ χειρότερον! Ἡ ματαιολογία αὕτη δὲν θὰ εἶνε πλήρης, ὅτι ἐδολοφόνησα τὴν καλλιτέραν τῶν μητέρων, ὅπως τὴν κλέψω καὶ τὴν κληρονομήσω, ὅποτε θὰ ἐθυσίαζε, καὶ τὸ ἐγνώριζον κάλλιστα, καὶ τὸν τελευταῖον αὐτῆς ὀβολόν, καὶ τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ αἵματος της ὑπὲρ ἐμοῦ! ὅτι διέπραξα τὸ ἐγκλημα αὐτὸ τόσον μαρὸν ὅσον καὶ τερατώδες, ἐγώ! ἀλλ' ἐπειδὴ ἤθελον ἀφεύκτως νὰ εἶμαι εὐήθης, διατί δὲν μὲ διετήρουν τοιοῦτον μέχρι τέλους!... Πῶς! λαμβάνω ὅλας τὰς προφυλάξεις ὅπως τὸ ἐγκλημά μου μὴ μείνῃ ἀγνωστον, τὸ ὑπογράφω δις καὶ τρίς παντοιοτρόπως: εἰσέρχομαι εἰς τὸν κῆπον μὲ τὰ ὑποδήματα τὰ ὁποία θὰ εὔρουν τὴν ἐποιοῦσαν εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ εἰς τοὺς πόδας μου: φροντίζω ὅπως τριβῶσιν εἰς τὸ ἄκρον καὶ τοῦτο ὅπως καταδείξω ὅτι ἐβλάβησαν κατὰ τὴν ἀνάβασιν τοῦ τοίχου... Κομβίον, τὸ ὅποτον εἶχον πρὸ πολλοῦ ἀπολέσει, τὸ ἐπανεύρισκω ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἀπολέσω εἰς τὸν κῆπον, καὶ φυλάττω ἐπιμελῶς τὸ ἕτερον εἰς τὴν κατοικίαν μου... Ἀλλὰ δὲν εἶνε ταῦτα ὅλα. Ὅπως εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι γνωστός, εἶνε ὅλως φυσικὸν νὰ μὴν ἀλλάξω τὰ φορέματα, ἄτινα συνήθως φέρω, ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποία μὲ εἶδον τὴν αὐτὴν ἐσπέραν πρέπει, βλέπετε, ἡ Μαριέττα νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ: τὸρα σπεύδω ὅπως κάμω χρῆσιν ὀπλοῦ, τὸ ὅποτον ἕκαστος πρὸ δύο ἐτῶν εἶδεν ἐρριμμένον ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τῆς οἰκίας μου. Καὶ ἔτι πλέον!

μετὰ τὸ κακούργημα δὲν ρίπτω τὸ ὄπλον αὐτὸ εἰς μέρος καταφανές, ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἢ τοῦλάχιστον ἐντὸς τοῦ κήπου!...
 Ἄ, κύριοι! ὅποια ἀνοησία! Σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τοῦτο! Τί τὰ θέλετε! δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ τὰ πάντα.

Μετὰ τὴν δεικτικὴν αὐτὴν εἰρωνείαν ἐπηκολούθησαν λυγμοί.

— Ἄλλὰ τοῦτο δὲν βλάπτει, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἔδραν του, ἐκ τῆς ὁποίας κατέπεσεν, ὄχι! αὐτὸ ἄς μὴ σὰς ἐμποδίσῃ... ὦ! Θεέ μου, ὄχι!...

Καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἅτινα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ.

Παραδόξος συγκίνησις, ἀπερίγραφτος, ἐπλήρου τὴν αἴθουσαν ὄλων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα, ὄλων ἢ ἀναπνοὴ ἦτο διακεκομμένη. Διότι εἰς μάτην ὁ νόμος διαγράφει εἰς ἕκαστον τὸ μέρος του ἢ ἀλήθεια δὲν ρυθμίζεται διὰ νόμου, καὶ κατὰ τὰς ἐπισημοὺς ταύτας κρίσεις, δικασταὶ καὶ κοινὸν αἰσθάνονται τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, τοὺς αὐτοὺς ἀγωνιώδεις παλμούς.

Ἐνταῦθα εἶχε παραχθῆ φωτεινὴ τις λάμψις καὶ ἕκαστος ἐφαίνετο λέγων:

— Εἶνε ἀληθές... ἂν αὐτὸ ἦτο ἀληθές!

Μόνος ἴσως, εἰς γωνίαν τινά, παρὰ τὰς ἔδρας τῶν ἐνόρκων, ἀνθρωπὸς τις ἐμόρφαζεν εἰρωνικῶς μειδιῶν. Ἦτο ὁ Μούλ.

— Ἐνόμιζα ὅτι θὰ κλαύσῃ! ἐψιθύρισεν.

Οἱ γείτονές του ἀπεμακρύνθησαν ὡς ἀπὸ ὄψεως

Ἄλλὰ καὶ ἄλλος τις εἶχε παρατηρήσει τὸ κίνημα τοῦτο, μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς καὶ μετὰ πλείονος ἴσως ψυχραιμίας ἢ ὁ Μούλ· ὁ κύριος Γλαβών.

Κατ' ἀρχὰς ἐφρικίασεν, ὡς ἐνώπιον ἀνεπανορθώτου ἀπερικοπέως. Εἶτα ἠννόησεν ὅτι δὲν ἦτο παρὰ εὐτυχῆς τόλμη, οἷαν τὸ πάθος καὶ ἡ ἀπελπισία διαπράττουσιν ἐνίοτε. Ἐβλεπε — τοσοῦτῳ μᾶλλον ὄσφ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἠσθάνετο — τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην, ἣτις διενηργεῖτο εἰς τὰ πνεύματα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν λόγων τοῦ Λαυρεντίου. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἣτις ἠνοίγετο αἴφνης, ἔπρεπε νὰ βεβαίως ἀποφασιστικῶς.

Ἠγέρθη. Διὰ τινῶν λέξεων ἐδικαιολόγησε τὸν πελάτην του, δηλώσας ὅτι καὶ αὐτὸς συνεμερίζετο τὴν αἴτησίν του περὶ σαφηνείας καὶ ἀποκαλύψεως. Ἀπευθυνόμενος εἶτα εἰς τὴν Πουλχερίαν:

— Ἀφήσατε τὰς ἀποσιωπήσεις καὶ τὰς ἀποκρούσεις, εἶπε. Θὰ νομισθῇ ὅτι σὰς ἐπιβάλλονται. Δὲν τὰς θέλομεν! Δι-
 τοῦμεν μόνον ἀπὸ ὑμᾶς τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Πουλχερία, ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ προέδρου, ἠννόησεν ὅτι ἡ ἀρνήσις τῆς ἐβλαπτεν ἀντὶ νὰ ὠφελῇ τὸν Λαυρέντιον καὶ ὠμολόγησεν ἐρυθριῶσα ὅτι πράγματι εἶχε λάβει τὸ ἐγχειρίδιον παρὰ τὴν κλίνην τῆς Μαριέττας καὶ ὅτι τὸ εἶχε κρύψει εἰς τὴν κατοικίαν τῆς.

Ἡ συνεδρίασις εἶτα διεκόπη, ἐπανελή-

φθη δὲ μετὰ μίαν ὥραν, καθ' ἣν εἰς ὑπα-
 στυνόμος καὶ τινες κλητῆρες συνώδευσαν τὴν Πουλχερίαν κατὰ τὴν ὁδὸν Δουλόν.

Τὸ ἐγχειρίδιον, ἀκόμη φέρον κηλίδας αἵματος, παροσιάσθη εἰς τὸν Λαυρέντιον.

— Τὸ ἀναγνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν, αὐτὸ εἶνε.

[Ἐπεται συνέχεια] *P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἀπερίγραφτον ἦτο τὸ θάμβος καὶ ἡ ἀνυπομονησία τῆς ἀπληστίας ἣτις ἐζωγραφήθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀτενίζουσας τὴν Λαίδην Ζάνετ, διότι ἀμφέβαλλεν ἀκόμη ὅτι ἀληθῶς ἐσοβαρέυετο ἡ Μιλαίδη προτείνασα νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν πεντακοσίας λίρας διὰ μιᾶς μονοκοδουλιάς.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ συνεπλήρωσε τὰ κενὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ τῇ ἔτεινεν αὐτὴν ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

Οἱ φλέγοντες ὀφθαλμοὶ τῆς Χάριτος ἀνέγνωσαν τὰς ἐξῆς χρυσᾶς λέξεις:

Πληρώσατε εἰς ἐμὲ αὐτὴν ἢ εἰς τὸν κομιστὴν πεντακοσίας λίρας.

Καὶ ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ὑπογραφῆς ἣτις ὑπῆρχε κάτωθι αὐτῶν:

Ζάνετ Ρού.

Ἦτο βεβαία πλέον περὶ τοῦ χρήματος, ἐὰν ἤθελε νὰ τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἐξεδηλώθη αὐτῆς ἡ συνήθης ἐντέλεια τοῦ χαρακτῆρός τῆς.

Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφῆκε τὴν ἐπιταγὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐλάχιστα, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀνησυχούσα νὰ λάβῃ ἢ νὰ μὴ λάβῃ αὐτήν.

— Δὲν θὰ σκέπτεται βεβαίως ἡ κυρία ὅτι θὰ ὀρμήσω ἐπὶ τοῦ χαρτίου τούτου, εἶπεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ μόνη ἡ θεὰ τῆς Χάριτος τὴν κατέβαλλε. Τὸ πνεῦμά τῆς ἐπληρώθη αἴφνης τῆς εικόνας τῆς Μέρσης.

Ἀνυπομόνοι νὰ ἀντικρύσουν πάλιν τὴν θαυμασίαν ἐκείνην καλλονὴν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καὶ νὰ κηλήσῃ τὰ ὄψα τῆς ἢ μελωδία τῆς γλυκείας φωνῆς ἐκείνης.

— Ζητῶ νὰ μοὶ ἐπιτραπῇ χρόνος τις ὅπως σκεφθῶ... αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἀξιόπρεπιά μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Χάρις.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔκαμε κίνημα δηλοῦν στενοχωρίαν, ἀλλὰ τῇ παρεχώρησε τὸν πρὸς σκέψιν χρόνον.

— Νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ θάλαμος τῆς κυρίας εἶνε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μου;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ κατένευσε σιωπηλῶς.

— Καὶ ὅτι οἱ ὑπηρέται τῆς κυρίας

εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς μου ἐὰν λάβω ἀνάγκην αὐτῶν;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠνωρθώθη ὡς δι' ἐλατηρίου ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς.

— Καὶ διατί νὰ μὴ τεθῇ εἰς τὰς διαταγὰς σας καὶ ὅλη ἡ οἰκία; ἀνέκραξε μανιωδῶς. ὦχ! ἀφήσατέ με.

Ἡ Χάρις δὲν ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ποσῶς προσβεβλημένην. Ἡσθάνθη μᾶλλον ἑαυτὴν ἱκανοποιηθεῖσαν... διότι ἦτο ἐπὶ τέλους θρίαμβος τὸ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξωθήσῃ τὴν Λαίδην Ζάνετ εἰς τόσον ἀξιωματικῶς ἐκρηξὴν ὀργῆς.

Ἐθῆκε τότε ἕτερόν τινα ὄρον.

— Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον ἀποδεχθῆ τὴν ἐπιταγὴν, εἶπε, δὲν δύναμαι ἐξ ἀξιοπρεπείας νὰ δεχθῶ ὅπως μοὶ δοθῇ ἄλλως ἢ ἐν κλειστῷ φακέλλῳ. Ἡ κυρία θὰ φανῇ, ἐλπίζω, ἀρκετὰ καλῆ, ὅπως ἐγκλείσῃ αὐτὴν ἐντὸς φακέλλου, ἀφοῦ τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον. Σὰς χαιρετῶ.

Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν ρίπτουσα βλέμματα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ με ἦθος ὑψίστης περιφρονήσεως πρὸς τοὺς δυσεκτιμητοὺς καλλιτεχνικοὺς θησαυρούς, οἵτινες ἐκόσμουσαν τοὺς τοίχους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔπεσαν ἀλαζονικῶς ἐπὶ τοῦ τάπητος, τὸ σχέδιον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀντιγραφὴ ἔργου διασήμου τινὸς Γάλλου ζωγράφου. Ἐφάνη ὅτι ἠυδόκει ἐκ συγκαταβάσεως νὰ πατῇ τοὺς πόδας τῆς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡ αὐθάδεια μεθ' ἧς ἐσημείωσε τὴν εἰς τὸ δωμάτιον εἰσοδόν τῆς ἦτο πολὺ παράδοξος. Δὲν ἠλαττώθη αὐτὴ ποσῶς καὶ κατὰ τὴν ἐξοδόν τῆς, ἀλλὰ τούναντιον ἐδιπλασιάσθη.

Μόλις ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῆς, ἡ Λαίδη Ζάνετ ἠγέρθη.

Ἀψηφούσα τὸ ἐξω ἐπικρατοῦν δριμύτατον ψῆχος τῆς παγερᾶς ἐκείνης χειμερινῆς ἡμέρας, ὤρμησε πρὸς τι παράθυρον καὶ τὸ ἦνοιξεν.

— Οὔφφ! ἀνέκραξε, φρικιώσα ἐξ ἀηδίας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ἀήρ τοῦ δωματίου ἐμολύνθη.

Κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτῆς ἔδραν.

Ἡ διάθεσις τῆς ἠλλαξεν ἅπαξ ἔτι. Ἄπαξ ἔτι ἡ καρδιά τῆς ἦτο μετὰ τῆς Μέρσης.

— ὦ ἔρω μου! ἐψιθύρισεν. Ὅπόσον ἐταπεινώθη... ὅπόσον ἀθλίως ἐξητέλισα ἐγὼ ἑμαυτήν!... καὶ ὅλα ταῦτα πρὸς χάριν σου.

Ὅποια πικρία ἐνυπῆρχεν εἰς τὸ βλέμμα τῆς, ὅπερ ἔρριπεν ἀτενίζουσα νοερῶς τὸ παρελθόν. Ἄλλ' ἡ ἔμφυτος ἐνεργητικότης τῆς Λαίδης Ζάνετ τὴν ἐπανεφέρε μετ' ὀλίγον εἰς νέον παροξυσμὸν δισταγμῶν καὶ θάρρους.

— Διατί παραπονήται ἡ ἀθλία αὐτῆ; ἀνέκραξεν ἡ γηραιὰ δέσποινα. Ὅ, τι καὶ ἂν ἔκαμεν ἡ Μέρση κατ' αὐτῆς, τὸ ἀξίζει! Ὅσον ἀφορᾶ τὴν Μέρσην οὐδεὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι μὲ ἠπάτησε. Δὲν μὲ ἠπάτησεν... ὄχι... Μὲ ἀγαπᾷ. Καὶ τί πρὸς ἐμέ, ἂν δὲν μοὶ ἐνεπιστεῦθη τὸ ἀληθές ὄνομά τῆς, ἀφοῦ μοὶ